

Следъ полунощъ, когато на струя
забъбля хладъ, и месецътъ прокужда
отъ свода мрака, страшно се боя ;
тогава мойта съвѣсть се пробужда,
и съска като яростна змия.
Кой, азъ ли не познавамъ черна нужда ?
Да можехъ да преглътна пусти срамъ
и гнусната си съвѣсть да продамъ !

Въ живота ми се стичатъ злополучия
като въ рѣка съ размита калъ и смрадъ ;
но азъ не съмъ нещастенъ, частенъ случай ;
затуй съзнателно превивамъ вратъ
предъ тежката и отговорна участъ
на цѣли поколѣния назадъ.
А нравитѣ и днесъ сж пакъ свирепи ;
азъ съмъ съ очи — за бждащето слѣпи.

Ти не дочака хубавия край
на тия строфи, нѣжна, скъпа, моя ;
сега е страшенъ споменътъ за май,
за юний, юлий, задъ Враждебна зноя ;
ела, приятелски съветъ ми дай,
какъ да преплувамъ нанаядъ завоя,
за да остана съ старата си скръбъ,
съ живота омерзителенъ и тжпъ.